

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **A. M.**, nar. X
státní příslušnost Ázerbájdžán
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. OAM-847/LE-BA07-ZA19-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
3. Úvodem namítl porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
4. Závěr žalovaného o nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi není podle žalobce správný. Žalovaný měl totiž zohlednit, že psychika lidí po prožité stresové situaci (v případě žalobce dvou přestřelkách v Turecku) funguje odlišně a může způsobit zmatení v časové ose událostí. Žalobce byl ve špatném psychickém stavu a jednalo se o události, které se odehrály již před delší dobou. Žalovaný provedl posouzení věrohodnosti nedbale a v rozporu s judikaturou, např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 16/2010-229, podle kterého mohou mít nesrovnalosti i jiné vysvětlení, např. časový odstup jednotlivých událostí, zapomínání, rozdílné chápání některých výrazů, kvalita a způsob tlumočení apod.
5. Dále žalobce žalovanému vytknul, že se nijak nezabýval situací v Ázerbájdžánu z hlediska možného zapojení žalobce do války v Náhorním Karabachu. Situace v Náhorním Karabachu je velmi nestabilní a v případě povolání do vojenské služby hrozí žalobci účast na ozbrojeném konfliktu. Přestože je účast na ozbrojeném konfliktu důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný se podrobněji nezabýval skutečností, že žalobci byl doručen povolávací rozkaz. Přestože žalovaný konstatoval, že tvrzení o povolání do základní vojenské služby považuje za věrohodné, dostatečně nereagoval na skutečnost, že žalobci hrozí povolání do války s Arménií, v rámci níž by mohl být vystaven riziku vážné újmy.
6. Tvrdí-li žalovaný, že informace o nasazování branců do bojových operací nejsou dostupné, přiznává tím, že nebyl schopen odhadnout reálnou hrozbu nasazení ázerbajdžánských branců, a tedy vyloučit riziko účasti žalobce na konfliktu. Žalovaný posoudil nebezpečí vážné újmy podle žalobce nedostatečně a vyšel pouze z jediné zprávy o zemi původu, čímž nedostal požadavkům na řádné posouzení situace v zemi původu. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 2299/19, podle kterého je třeba existenci reálného nebezpečí posoudit s ohledem na skutkové okolnosti, které jsou nebo by měly být známy v době vyhoštění.

III. Posouzení žaloby soudem

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 9. 2024; žaloba byla odeslána dne 25. 9. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili.
8. Žaloba není důvodná.
9. Soud předně upozorňuje, že pouhý výčet ustanovení zákona bez vazby na konkrétní skutkové okolnosti posuzované věci nesplňuje požadavky na žalobní bod, jak jej vymezila judikatura rozšířeného senátu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS), a proto se soud mohl zabývat namítaným porušením ustanovení uvedených v úvodu žaloby pouze v rozsahu, v jakém na ně navazují

konkrétní námitky uvedené v další části žaloby.

10. V prvním okruhu námitek žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti jeho výpovědi. Nesrovnalosti v časové ose je podle něj možné vysvětlit prožitou stresovou událostí (konkrétně dvěma přestřelkách v Turecku). Těmto námitkám soud nepřisvědčil.
11. Žalovaný se posouzení věrohodnosti žalobce zabýval velmi podrobně na str. 5 až 12 napadeného rozhodnutí.
12. Nejprve se žalovaný zabýval posouzením věrohodnosti tvrzení o ohrožení žalobce ze strany dlužníků žalobcova dědečka. Poukázal přitom na zjevný rozpor s žalobcovou výpovědí v průběhu řízení o správním vyhoštění, kdy žalobce vypověděl, že letěl z Ázerbájdžánu od Turecka za účelem dovolené, neboť jeho otec má v Turecku kavárnu, následně vycestoval z Turecka do Srbska za účelem návštěvy kamaráda a poté pokračoval do ČR za svými kamarády (do Prahy přicestoval dne 28. 5. 2023). Na dotaz Policie ČR, zda mu v Ázerbájdžánu hrozí nějaké nebezpečí, žalobce odpověděl, že mu tam nic nehrozí a že je tam bezpečno. Dodal, že chce v ČR pracovat a přicestoval z ekonomických důvodů kvůli výdělku.
13. Žalovaný poukázal na to, že v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce vypovídal zcela odlišně a když byl konfrontován s rozpory, odpověděl, že tlumočnick neuměl pořádně turecky a že si na to nevzpomíná a že Policii ČR jen řekl, že chce zůstat v ČR, a nezacházel do podrobností. Žalovaný tomuto vysvětlení neuvěřil a poukázal na to, že v řízení o správním vyhoštění žalobce vypovídal o motivech odchodu z vlasti a následném pobytu v Turecku velmi podrobně. Mimo jiné uvedl, že v Turecku čekal od ledna 2023 na ukrajinský cestovní doklad, aby mohl v ČR čerpat výhody určené ukrajinským uprchlíkům. K tlumočnickovi přitom žalobce sdělil, že mu rozumí velmi dobře.
14. Dále žalovaný identifikoval rozpory mezi jednotlivými žalobcovými výpověďmi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (v průběhu pohovoru dne 26. 7. 2023 a vyjádření v rámci seznámení s podkladem dne 9. 1. 2024) a dodal, že žalobcova tvrzení jsou i v rozporu se záznamy v jeho cestovním dokladu.
15. První nesrovnalost se týkala doby pobytu v zemi původu nebo v Turecku, resp. návratů žalobce z Turecka. Při pohovoru žalobce uvedl, že jej v roce 2021 otec poslal do Turecka kvůli výhrůžkám dlužníků, do Turecka přicestoval v zimě 2022 a zůstal tam rok s tím, že se do země původu vrátil dne 20. 2. 2022 kvůli pohřbu příbuzného, následně pokračoval dne 31. 12. 2022 do Moskvy a poté 3. 1. 2023 přicestoval zpět do Turecka, odkud dne 20. 5. 2023 vycestoval do Srbska. Žalovaný porovnal tato tvrzení se záznamy v žalobcově cestovním dokladu (který byl vystaven dne 10. 9. 2022) a konstatoval, že pokud žalobce tvrdí, že před cestou do Evropy pobýval v Turecku 1 rok, pak to znamená, že do Turecka přicestoval v prvních měsících roku 2022 a do Ázerbájdžánu se vrátil nikoliv pouze na konci prosince 2022, jak tvrdí, ale i minimálně ještě v září 2022 (cestovní doklad byl vystaven dne 10. 9. 2022 a podle otisku razítka žalobce dne 14. 9. 2022 letecky vycestoval z Ázerbájdžánu do Turecka). Druhou možností je varianta, že narozdíl od toho, co tvrdil, vycestoval do Turecka poprvé až 14. 9. 2022.
16. Druhou nesrovnalostí byl podle žalovaného údaj o počtu tvrzených útoků, kterým měl být žalobce vystaven v Turecku. V rámci pohovoru dne 26. 7. 2023 uvedl, že i po vycestování do Turecka čelil telefonickým výhrůžkám a jednou na něj v kavárně Taš kafe na sídlišti Agaoglu My World ve čtvrti Basak v Istanbulu střílel muž jménem Famil, který měl být

kamarádem jednoho z dlužníků žalobcova dědečka. Při seznámení s podklady poté, kdy nebyl schopen vysvětlit nesrovnalosti ohledně časového zařazení uvedené přestřelky, začal žalobce tvrdit, že byl obětí nikoliv jedné rvačky se střelbou, ale dvou rvaček. Druhá rvačka se měla odehrát opět v kavárně v Istanbulu ve čtvrti Sarieyer. K dotazu, proč se o této druhé události dříve nezmínil, odpověděl, že o ní dříve nechtěl mluvit, protože byla v tureckých zprávách prezentována negativně jako „nějaká mafie“. Žalovaný dodal, že žalobce nebyl schopen k opakovaným dotazům zmíněné události přesněji časově zařadit. Podle výpovědi při pohovoru se přestřelka ve čtvrti Basak měla odehrát někdy v dubnu 2023, zhruba měsíc před příjezdem žalobce do ČR, podle vyjádření při seznámení s podklady se měla přestřelka ve čtvrti Sarieyer odehrát někdy na jaře 2023 a přestřelka ve čtvrti Basak v létě 2023 s tím, že si kalendářní měsíc nepamatuje. Po dalších dotazech žalovaného žalobce uvedl, že přestřelka ve čtvrti Basak se měla odehrát těsně před jeho odjezdem do Srbska v květnu 2023.

17. Dále žalovaný poukázal na to, že při seznámení s podklady žalobce uvedl, že po přestřelce, o níž dříve hovořil (tzn. ve čtvrti Basak) odcestoval do Ázerbájdžánu na pohřeb babičky a pak pokračoval do Moskvy. Když byl konfrontován s tím, že cesta do Ázerbájdžánu a následně do Moskvy měla proběhnout na přelomu let 2022 a 2023, přičemž střelba ve čtvrti Basak se měla odehrát v dubnu 2023, resp. v létě 2023, nedokázal tento rozpor podle žalovaného smysluplně vysvětlit a tehdy přišel s tvrzením o druhé přestřelce. I ta se však měla podle jeho tvrzení odehrát na jaře roku 2023, a tedy nikoliv před cestou z Turecka do Ázerbájdžánu dne 20. 12. 2022.
18. Vysvětlení časových rozporů tím, že se žalobci „vše pomotalo“, žalovaný nepovažoval za věrohodné, zejm. i s ohledem na žalobcovo tvrzení, že přestřelka ve čtvrti Basak měla žalobce přimět k okamžitému odjezdu z Turecka do Srbska, a také s ohledem na skutečnost, že o těchto událostech vypovídal v rámci řízení o mezinárodní ochraně po třech měsících od doby, kdy se měly odehrát.
19. Dále žalovaný poukázal na nesrovnalosti ohledně důkazních materiálů k přestřelkám. Při pohovoru žalobce sdělil, že k nim nemá žádné dokumenty ani materiály. Při seznámení s podklady uvedl, že chce předložit kamerové záznamy a policejní záznamy. K dotazu, proč se o nich nezmínil dříve, odpověděl, že jej to nenapadlo, neboť byl ve stresu. Žalovaný měl o tomto novém tvrzení pochybnosti, protože při pohovoru byl přítomen žalobcův zástupce, který by jistě na doložení důkazních prostředků pamatoval, pokud by existovaly. Dále žalovaný připomněl, že žalobcův příjezd nebyl náhlým rozhodnutím, neboť v Turecku vyčkával na získání padělaného ukrajinského pasu. Žalovaný dodal, že posléze z žalobcova vyjádření vyplynulo, že si chce záznamy teprve opatřit od kamarádů v Turecku.
20. Žalobce následně dne 17. 1. 2024 předložil videonahrávku ze zpravodajství turecké televize o přestřelce dvou ozbrojených skupin z Ázerbájdžánu a z Gruzie v kavárně ve čtvrti Sarieyer. Z nahrávky žalovaný zjistil, že informace o přestřelce byla odvysílána jako součást zpravodajství dne 12. 9. 2022. K tomu pak žalovaný dohledal na webových stránkách istanbulske čtvrti Sarieyer zprávu, podle které došlo k ozbrojenému střetu mezi dvěma skupinami ázerbájdžánské a gruzínské národnosti dne 11. 9. 2022. Žalovaný na základě těchto zjištění zdůraznil, že žalobcovo tvrzení o přestřelce na jaře 2023 neodpovídá zjištěnému datu přestřelky 11. 9. 2022. Nadto, podle údajů v žalobcově cestovním dokladu žalobce dne 11. 9. 2022 v Turecku pravděpodobně vůbec nebyl, jeho cestovní doklad byl vystaven dne 10. 9. 2022 a nejstarší záznam o vycestování z Ázerbájdžánu do Turecka je ze dne 14. 9. 2022.

21. Žalobcův příběh o tom, že se uchýlil do Turecka z důvodu ohrožení ze strany dlužníků jeho dědečka a z téhož důvodu bezprostředně po střelbě v kavárně v Turecku odletěl do Srbska vyhodnotil žalovaný jako nepřesvědčivý. Cítil-li se žalobce ze strany dlužníků ohrožen, mohl vycestovat do Srbska kdykoliv v rámci bezvízového styku, vyčkával však na padělaný ukrajinský cestovní doklad, který k vycestování do Srbska nepotřeboval a nepoužil. Podle svých slov plnění po dědečkových dlužnících nevymáhal, neměl s tím nic společného a nic konkrétního o tom nevěděl, a proto podle žalovaného nadává smysl, aby jej opakovaně kontaktovali a vyhrožovali mu zabitím. Údajný dluh přitom podle žalobcova tvrzení nevymáhá ani jeho otec.
22. Žalovaný shrnul, že výpověď žalobce byla ve všech podstatných rysech vnitřně nekonzistentní (rozpory mezi výpověďmi v rámci řízení o správním vyhoštění a jeho výpověďmi v rámci řízení o mezinárodní ochraně, rozpory mezi výpověďmi v rámci řízení o mezinárodní ochraně navzájem) i vnějškově nekonzistentní (rozpory mezi žalobcovou výpověďmi a údaji v jeho cestovním dokladu, rozpory mezi žalobcovou výpověďmi a zjištěními žalovaného o přestřelce ve čtvrti Sarieyer). Žalobcovy výpovědi byly podle žalovaného stručné, nekonkrétní a nepřesvědčivé. Z těchto důvodů žalovaný vyhodnotil tvrzení žalobce o ohrožení ze strany dlužníků dědečka jako zcela nevěrohodná.
23. Z výše popsaného shrnutí je zřejmé, že se žalovaný věnoval posouzení žalobcovy věrohodnosti podrobně a pečlivě. Identifikoval přitom takové rozpory, které podle soudu nelze vysvětlit tvrzením o špatném psychickém stavu po prožitém traumatu, jak tvrdí žalobce v žalobě. Zejména tvrzení ohledně přestřelky ve čtvrti Sarieyer, kterou žalobce zmínil až při seznámení s podklady a kterou se snažil vysvětlit (zaplnit) časové nesrovnalosti, ve skutečnosti jeho věrohodnost velmi podstatně snížilo, neboť jak se ukázalo z videa předloženého samotným žalobcem a také z veřejně dostupných zdrojů zjištěných žalovaným, k přestřelce mělo dojít dne 11. 9. 2022, tedy nejenže podstatně dříve oproti žalobcovu tvrzení, ale především v době, kdy byl žalobce podle údajů v cestovním dokladu v zemi původu, a nikoliv v Turecku (viz výše bod 20). Žalobce v žalobě přitom toto zjištění žalovaného nevysvětlil, ani nezpochybnil. Doložení videa o přestřelce, kterou žalobce zmínil až v pozdější fázi řízení, působí dojmem, že si žalobce vyhledal z veřejně dostupných zdrojů informaci o nějaké přestřelce, která se odehrála v Turecku a do které byly zapojeny osoby pocházející z Ázerbájdžánu, a snažil se tvrdit, že účastníkem přestřelky byl také on. Tomuto tvrzení s ohledem na popsané skutkové okolnosti soud ve shodě s žalovaným neuvěřil. Zjištění o smyšlené účasti žalobce na přestřelce ve čtvrti Sarieyer pak vyvolává důvodné pochybnosti také o věrohodnosti tvrzení o druhé přestřelce ve čtvrti Basak.
24. K tomu pak přistupuje zcela odlišná výpověď žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění. Protokol o výslechu dne 13. 6. 2023 na Policii ČR je součástí nyní předloženého správního spisu a vyplývají z něj zcela jiné okolnosti týkající žalobcovy cesty a motivace příjezdu do ČR. Zejména lze poukázat na to, že žalobce vypověděl, že z Ázerbájdžánu do Turecka naposledy vycestoval dne 3. 1. 2023 za účelem dovolené a dne 20. 5. 2023 vycestoval z Turecka do Srbska za účelem návštěvy kamaráda, poté dne 21. 5. 2023 neoprávněně překročil vnější schengenskou hranici a vstoupil do Maďarska. Jeho cílovou zemí byla ČR, protože zde má kamarády krajany. Přicestoval zde 21. 5. 2023. Využil přitom služeb převaděčů, protože nezískal schengenské vízum. Před cestou si pořídil od Čečenců v Turecku ukrajinský cestovní doklad, o němž věděl, že je padělaný. Připustil také, že si tento doklad pořídil proto, že jemu známo, že Ukrajinci mají zvýhodněný pobyt v ČR, resp. v EU. Zároveň uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí a že jej do ČR přivedlo čistě

ekonomické hledisko (výdělek peněz).

25. Z protokolu o pohovoru na Policii ČR, který žalobce podepsal, a tedy stvrdil správnost záznamu své výpovědi, neplynou žádné indicie o tom, že by tlumočnickovi nerozuměl nebo že by tlumočnick neuměl pořádně turecky (jak tvrdil žalobce v řízení o mezinárodní ochraně, když byl s touto svou výpovědí konfrontován). Naopak úvodem pohovoru sdělil, že tlumočnickovi rozumí velmi dobře. Odpovědi reagují na otázky kladené správním orgánem a neplyne z nich žádný náznak nedorozumění. V žalobě pak žalobce proti záznamu pohovoru v rámci řízení o správním vyhoštění nevznesl žádné námitky a rozpory s jeho pozdější výpovědí v rámci řízení o mezinárodní ochraně nevysvětlil.
26. S ohledem na výše popsané nesrovnalosti, ekonomický motiv příjezdu do ČR, který žalobce připustil v řízení o správním vyhoštění, využití padělaného cestovního dokladu nadto se zjištěným motivem získání výhod, které náleží ukrajinským občanům z důvodu probíhajícího válečného konfliktu, soud jednoznačně souhlasí se závěrem o celkové nevěrohodnosti žalobcovy výpovědi. Tvzení o „zmatení časové osy“ v důsledku stresové události se jeví v kontextu výše popsaných okolností jako zcela účelové. Nutno dodat, že žalobce měl ve správním řízení dostatečný prostor pro rozptýlení případných pochybností ohledně věrohodnosti jeho výpovědi. To se mu však úspěšně nepodařilo.
27. Ve druhém okruhu námitek žalobce namítá obavu z možného zapojení do války v Náhorním Karabachu a žalovanému vytýká nedostatečné posouzení této otázky. Ani těmto námitkám soud nepřisvědčil.
28. Předně soud zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury nelze samotné plnění branné povinnosti bez dalšího považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Branná povinnost je považována za legitimní požadavek každého státu kladený na jeho občany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, ze dne 7. 8. 2012 č.j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení NSS ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015-30).
29. Z hlediska podmínek pro udělení azylu soud je podstatné, že žalobce netvrdil, že by vojenskou službu odmítal z důvodu náboženského přesvědčení nebo výhrady svědomí. Netvrdil, že by se obával nepřiměřených nebo diskriminačních sankcí za odepření vojenské služby. Netvrdil ani nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by mohl být naplněn čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice 2011/95/EU, podle kterého může být za pronásledování považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2, pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice (srov. např. usnesení NSS ze dne 15. 6. 2016, č. j. 4 Azs 72/2016-29, či rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45).
30. Žalobce se omezil pouze na tvrzení, že se vojenské službě vyhýbá, protože je v zemi válka a mladí muži, kteří nastoupí na vojnu, jdou vždy bojovat do přední fronty. Chybí zde tedy tvrzení o jakékoliv vazbě na některý z důvodů pro udělení azylu. Příčinná souvislost mezi tvrzeným pronásledováním a některým z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nebo mezi selháním státní ochrany a některým z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany (srov. čl. 10 tzv. kvalifikační směrnice a § 28 odst. 6 zákona o azylu) je přitom jednou z nezbytných podmínek pro udělení azylu. Taková příčinná souvislost nebyla ve věci žalobce dána ani

tvrzena. Samotný povolávací rozkaz k vykonání základní vojenské služby na tomto závěru nemůže nic změnit.

31. K možnosti udělení doplňkové ochrany je třeba předeslat, že na situaci ozbrojeného konfliktu dopadá § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu [nikoliv písmeno b), zmíněné žalobcem v žalobě]. Podle tohoto ustanovení se za vážnou újmu považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Výkladu tohoto ustanovení se věnoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-86, č. 1840/2009 Sb. NSS, a to v návaznosti na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 17. 2. 2009, věc C-465/07, *Elgafaji*. Z této judikatury vyplývá rozlišení ozbrojených konfliktů na tzv. totální, kdy hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v zásadě každému, kdo přichází z postižené země či regionu, a konflikty ostatní. V druhém případě musí být prokázána dostatečná míra individualizace hrozby.
32. Konflikt mezi Ázerbájdžán a Arménií o Náhorní Karabach nebyl dosud judikaturou kvalifikován jako tzv. totální konflikt (viz např. usnesení NSS ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 140/2024-45, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že je obecně známo, že bezpečnostním rizikem jsou především cesty do zhruba patnáctikilometrového pásma v okolí hranic mezi Arménií a Ázerbájdžánem a že v průběhu let 2023 a 2024 docházelo k lokálním přestřelkám podél arménsko-ázerbájdžánské hranice sporadicky).
33. Žalobce přitom neuvedl žádné konkrétní individuální okolnosti, z nichž by dostatečná míra individualizace hrozby, že bude zapojen do konfliktu o Náhorní Karabach. Samotný povolávací rozkaz k vykonání *základní* vojenské služby takovou dostatečně reálnou hrozbou o zapojení do zmíněného konfliktu není. Absence tvrzení o individuální reálné hrozbě pak předznamenala také okruh informací o zemi původu, který byl žalovaný povinen zjistit, a rozsah odůvodnění, který byl této otázce povinen věnovat.
34. V této souvislosti je třeba připomenout, že žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil a požádal o mezinárodní ochranu. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na jejichž základě poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39). Povinnost zjistit skutečný stav věci má pak správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 334/2019-26, bod 10, nebo ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 29/2011-53, a judikaturu tam citovanou). Jinými slovy, hodnocení konkrétní situace se vždy děje v návaznosti na skutková tvrzení žadatele.
35. Žalovaný se za účelem posouzení v situaci o zemi původu opatřil zprávou OAMP Ázerbájdžán, bezpečnostní a politický situace v zemi z července 2023, zprávy ČTK z října a prosince 2023 týkající se vztahů Ázerbájdžánu a Arménie a zprávu OAMP, Aktuální vztahy s Arménií z května 2024 (přičemž k seznámení se s poslední uvedenou zprávou se žalobce nedostavil, viz úřední záznam na č. listu 159 správního spisu). Nejednalo se tedy o zprávu

jedinou, jak žalobce v žalobě mylně tvrdí. Z důvodů uvedených v předchozích odstavcích (absence tvrzení o konkrétní individualizované hrozbě) lze přitom považovat shromážděné zprávy o zemi původu za dostačující. Žalobce v žalobě ani netvrdí, že by žalovaný opomněl nějakou konkrétní událost, která by vyžadovala odlišné hodnocení konfliktu o Náhorní Karabach.

36. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, jeho závěry jsou souladné se zákonem a jsou dostatečně odůvodněny a jsou podepřeny s ohledem na skutkové okolnosti a žalobcova tvrzení dostatečnými podklady.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. prosince 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně